

กตัญญูกดเวที อัตลักษณ์เมืองคนดี แสดงออกผ่านประเพณี “ชิงเปรดเดือนสิบ”

ข้อวัฒน์ สีแก้ว

“ເໜ້າໜ້າຕອກ ອອກໜ້າຕົມ” ຜູ້ໃຫຍ່ມັກພຸດທະອກເຢັ້າເດືອກວັດດ້ວຍສໍານວນນີ້ ໂດຍເຊັ່ນເຄື່ອງກັບກົດລົມຍິ່ນ
ພຣະທີ່ອຸ່ງວັດຮັນໃໝ່ພຣະໄດ້ໄມ່ນານ ພຣີເໜ້າ ອອກາ ຮະຫວ່າງບ້ານກັນວັດ ສໍານວນຂ້າງດັນນີ້ຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ພຸດຄະຈະໃຫ້ໝາຍເຖິງ
“ເໜ້າໄປອ່ຽວດເພື່ອເຫັນແກ່ກິນ” ເພຣະຊ່ວງນີ້ ຜ້າວບ້ານນີ້ມີຄ່ົງຂ້າວຕອກເພື່ອທຳນຸ່ງໃນວັນເໜ້າພຣະາ ຖຸກວັດຈິງມີຂ້າວຕອກ
ໃຫ້ບຣິໂກຄອຍ່າງຄຸດສົມບຸງຮັນ

“ເໜ້າໜ້າຕອກ” ຄໍາວ່າ “ໜ້າ” ອີ່ວ່າງແຖງ ຄໍາວ່າ “ຕອກ” ອີ່ວ່າ ຂ້າວເປົ້າອົກຂ້າເຈົ້າທີ່ນໍາມາຄ້ຳໄຫ້ແຕກເປັນດອກ
ຄົນກຽງເທິງ ເຮັດວຽກ “ຂ້າວຕອກ” ແຕ່ຄົນຄຣາ ເຮັດວຽກ “ຕອກ” ໃຫ້ເປັນຫອດ ກິນເລັ່ນ ແລະນິຍາມໃຫ້ທຳນຸ່ງໃນວັນເໜ້າພຣະາ
“ເໜ້າໜ້າຕອກ” ກິ່ນມາຍເຖິງ “ວັນເໜ້າພຣະາ”

“ออกหน้าตัม” ความหมายที่ผู้ใหญ่ใช้การเข้าเด็กวัดที่เห็นแก่กิน “ออก หมายถึง ออกจากวัด หรือเลิกเป็นเด็กวัด” หลังจากหมดของกิน

“ตัม” คือ ของกินชนิดหนึ่ง ทำจากข้าวเหนียว ห่อด้วยใบกะพ้อ ต้มจนสุก คนกรุงเทพฯ เรียก “ข้าวตัม สุกโภน” คนคราบ มักทำ “ตัม” เพื่อใช้ทำบุญในวันออกพรรษา

“ออกหน้าตัม” ก็หมายถึง “วันออกพรรษา”

ด้วยนั้นผู้ที่เข้าวัดเดือนแปด และออกจากราชเดือนสิบเอ็ด ก็เรียกว่า “เข้าหน้าตอก ออกหน้าตัม” สำนวนนี้ ในพจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ ฉบับเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในโอกาสเจริญพระชนมพรรษา ๔๐ พรรษา พุทธศักราช ๒๕๕๐ จัดพิมพ์โดย มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช มูลนิธิร่วมพัฒนาภาคใต้ สถาบันทักษิณคดีศึกษา บอกว่า เป็นสำนวน หมายถึง “ออกพรรษา”

ระหว่างเดือนแปดถึงเดือนสิบเอ็ด พระประจำปีราศีที่วัด พุทธศาสนาบนบานคนถือศีล ปฏิบัติธรรม รำลึกถึงปู่ ย่า ตา ยาย และบรรพบุรุษ ที่ล่วงลับ

ในช่วงนี้ จึงมี “งานเดือนสิบ” ถือกันว่าเป็นประเพณีการทำบุญที่สำคัญยิ่ง เป็นการทำบุญให้แก่ปู่ ย่า ตา ยาย และบรรพบุรุษ ที่ล่วงลับ เพราะเชื่อกันว่า พญาอมจะปล่อยวิญญาณให้มาพบลูกหลานของตนในเมืองมนุษย์ ในวันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๑๐ และให้กลับเมืองราตรามเดิมในวันแรม ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๐ งานเดือนสิบ หรือประเพณีทำบุญเดือนสิบ จึงเป็นเทศกาลประจำปีที่สำคัญและยิ่งใหญ่ที่สุดของลูกหลานชาวนครศรีธรรมราช

“บ้ำ บ้ำ ตื่น ตื่น” แม่ปุกข้าพเจ้าตั้งแต่ยังไม่สร่าง พอดีนี้มาก็เห็นแม่และพี่ๆ กำลังรุ่นวายอยู่หน้า เท้าไฟในครัว

“แม่ ทำไหรนิ” ข้าพเจ้าถามขณะมือยังยืด

“นี่งเห็นเนียว เยี่ยพอง” แม่บอกขณะที่ยังສลัดวนกับการตักข้าวเหนียวจากสวัด (หวัด) มาใส่ในพิมพ์

พอง หรือที่คนกรุงเทพฯ เรียก “ข้าวพอง” ทำจากข้าวเหนียว โดยการนำสารข้าวเหนียวแข็งไว้ ๑ คืน แล้วน้ำมาล้างให้สะอาด น้ำไปนึ่งในสวัด (ภาษากรุงเทพฯ เรียก “หวัด”) จนสุก แล้วนำมา “เยี่ย” คือ จัดลงในพิมพ์ตามต้องการ (พิมพ์ หรือแบบพิมพ์ มักทำด้วยไม้ไผ่แผ่นบางๆ ขดเป็นขอบคุณประมาณ ๑ เซนติเมตร เป็นรูปทรงต่างๆ เช่น วงกลม สามเหลี่ยม สี่เหลี่ยมข้าวหลามตัด หรือรูปผู้บ้าบิณฑ์ เป็นต้น)

เมื่อกดตอกแต่งข้าวเหนียวให้เป็นรูปตามแบบพิมพ์แล้ว ก็ถอดแบบพิมพ์ออก นำไปใช้ทำอันต่อๆ ไป เมื่อได้หลายๆ อันก็นำไปจัดเรียงไว้ในกระดัง หรือภาชนะ盛อีกๆ ก่อนนำไปผึ่งแดดจนแห้ง หลังจากนั้นนำไปหยอดในกระทะด้วยน้ำมันมะพร้าวที่กำลังร้อนจัด ข้าวเหนียวจะพองพูขึ้นและคงรูปเดิม เมื่อสุกก็ตักໄล่ตะกรงพักไว้ให้สะเด็ดน้ำมันเป็นการเสร็จสิ้นขั้นตอนการทำพองหรืออบน้ำมันพอง

การนำข้าวเหนียวใส่ลงในพิมพ์รูปต่างๆ เรียกว่า “เยี่ยพอง”

การนำพองที่แห้งแล้วลงหอดในน้ำมันร้อนๆ เรียกว่า “ถ่ายพอง”

โดยปกติ พอง จะมีสีขาว แต่หากต้องการให้เป็นสีอื่น ก็ใช้สี้อม โดยผสมสีลงในข้าวเหนียว ตั้งแต่ตอนแรกข้าวเหนียว

พองหรือขมพองหลากหลายรูปแบบและสีสัน

ข้าพเจ้าจำได้ว่า เมื่อถึงเดือนสิบทุกปี แม่ต้องเยี่ยมพอง ทอดลາ ขنمดีชា และขنمเดือนสิบอื่นๆ อีกหลายชนิด

“อีกไม่นานก็จะถึงวันทำบุญแล้ว เราต้องรีบทำให้เสร็จก่อนวันทำบุญ” แม่เปรยให้ลูกๆ ทุกคนฟัง

เดือนสิบทุกปี ชาวบ้านทุกครอบครัวจะต้องมี พอง ลา ขنمบ้า ขنمดีชា และขنمเดือนสิบอื่นๆ เตรียมไว้สำหรับต้อนรับ “ตายาย” (หมายถึง ปู่ ย่า ตา ยาย และบรรพบุรุษ ที่ล่วงลับ) หรือที่ถูกหลานหวานคราย เรียกว่า “ประต” ที่พญาym ปล่อยขึ้นมารับส่วนบุญจากบรรดาลูกหลานในช่วงเดือนสิบ

“ถ้าเราไม่ทำ ตายาย ของเราก็อด และไม่ได้ไปผุดไปเกิด” แม่บอกลูกๆ

ในวันทำบุญเดือนสิบ ผู้คนทุกครอบครัวจะจัดขنمพอง ลา ขنمบ้า ขنمดีชា และขنمเดือนสิบอื่นๆ ทุกชนิดที่เตรียมไว้ลงใน “หมรับ” [mrab] (หมายถึง สำรับที่จัดขึ้นเพื่อให้บรรพบุรุษเดือนสิบ และสิ่งของอื่นๆ ในวันทำบุญเดือนสิบ)

ภาระที่ให้จัดขnmพอง ลา ขnmบ้า ขnmดีชា และขnmเดือนสิบ และสิ่งของอื่นๆ อาจให้ ถ้า ภะฉะัง กระเชือหรือภานะอื่นๆ ก็ได้ ส่วนบุญที่นิยมจัด ก็มักตกแต่งให้เป็นรูปพระบรมธาตุเจดีย์นครวิหารราช

วันทำบุญเดือนสิบ ทุกวัดจะคึกคักเป็นพิเศษ ผู้คนหลั่งไหลมาจานเต็มลานวัด หมรับทุกหมรับจะจัดอย่างสวยงาม

ขณะที่พระกำลังสวด ข้าพเจ้า พ่อ แม่ และชาวพหุชนอื่น ๆ กำลังนั่งประนมมืออยู่เบื้องหน้าหมู่พระสงฆ์ ดูเหมือนว่าหัวใจของข้าพเจ้าพองโトイ รู้สึกสบายใจ ชุมชนใจ ความรู้สึกดังกล่าวมันแฝงซ่อนอยู่ทุกอย่างเนื้อ เมิกบาน ปลดปล่อยโล่งใจ เป็นความรู้สึกสุขใจ เกลี้ยงใจ ที่สัมผัสได้จริงๆ คนอื่นๆ ก็คงจะมีความสบายนิ่ง ผ่อนคลาย เมิกบาน ปลดปล่อยโล่งใจ อย่างข้าพเจ้าเช่นกัน

ผู้ที่มาทำบุญวันนี้ ไม่มีใครเลยที่มีสีหน้าเคราหมาย ข้าพเจ้าดีใจที่สุดที่ได้มามาทำบุญในวันนี้

ขนมต่างๆ ที่วางอยู่บนศาลา บางส่วนแขวนไว้ คุณยายมาเปลกตา
“เข้าເກາໄປວາງໄວ້ນศาลา ทำໄມແມ່” ข้าพเจ้ากราบชินถาม
“ທັນເປຣດ ໄດ້ຕາຍຍໄດ້ມາກິນ” ແມ່ນອກ

ກ່ອນທີ່ຈະວາງຂົນມບນຄາລານັ້ນ ຖຸກຄນຈະຍົກຂົນມຂຶ້ນຈົບເໜືອຄົງຮະ ແລ້ວທຳປາກຂມົນທມິນ ເໜືອນຈະອື່ນສູນ
ອະໄຮສັກອຍ່າງ ແລ້ວຄ່ອຍໆ ວາງຄົງ

ບາງຄນເນື້ອຕັ້ນນໍາຄາລາແລ້ວ ຍັງເດືອນໄປຕັ້ງໄວ້ທີ່ໂຄນໄນ້ນ້ຳ ທີ່ຄາຄນໄນ້ນ້ຳ ກລາງສະນາມຫຼັກບ້ານ ແລະທີ່ວິມຮ້າ
ນອກບັນເຈົ້າວັດນ້ຳ ຂ້າພເຈົ້າອົດຄາມແມ່ໄມ້ໄດ້

ທັນເປຣດ ນນ ພລາເປຣດ

ທັນເປຣດບັນເຈົ້າ ນອກຈາກບັນຫຼາເປຣດ

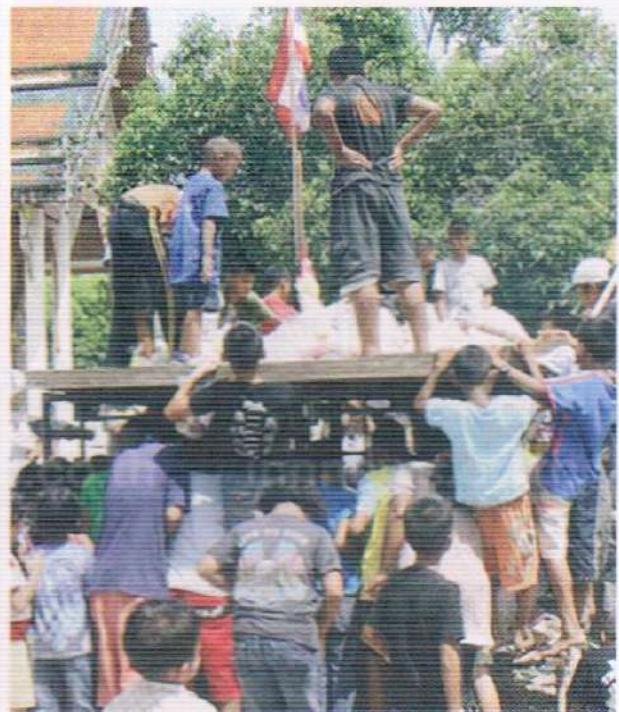
“เข้าตั้งเปรต เหเมื่อนกันแหลกสูก ตายาย นางตนชาหัก ขาด่วน ปืนขึ้น หลา (คลา) ไม่ได้ กีร่วงไว้ที่พื้น บางตนขี้อ้าย ไม่กล้าเข้ามาในบริเวณที่มีผู้คนพุกพล่าน ก็จัดวางไว้ตามโคนต้นไม้ ได้กินอย่างเงียบๆ”

ขนมที่ขาดไม่ได้ในการตั้งเปรต ได้แก่ พอง ลา ขنمบ้า ขنمดีช่า และขนมไี้ปคลา นอกจากนี้ยังมีอาหารที่ใช้ตั้งเปรต มักจะเป็นอาหารที่ บู่ ปลา หมู และบรรพบุรุษ ที่ล่วงลับ ขอบ อย่างละเอียดอย่างลงตัว และยังมีเสบียงกัง เช่น ข้าวสาร ห้อม กระเทียม พริก เกลือ กะปี น้ำตาล ปลาเค็ม กล้วย อ้อย มะพร้าว ได้ 侮ิมเย็นผ้า ด้วย ถูกป ให้ยก โดยจัดลงใน “หมุรัน” ด้วย

เมื่อ “ตั้งเปรต”แล้ว กีฬา “ชิงเปรต” การชิงเปรต เป็นประเพณีเมื่อไหร่ในเทศกาลวันสารทเดือนลิบ หรือ ทำบุญเดือนลิบ ของชาวคริสต์ธรรมราษฎร โดยที่ร้าน (หลา) จัด หมุรัน อาหารหวานหวานไปทางเพื่ออุทิศส่วนกุศลไป ซึ่งบู่ ปลา หมู และบรรพบุรุษ ที่ล่วงลับ หลังจากวางหมุรันที่ร้านเปรต หรือ หลาเปรต แล้ว พากลูกหลาน กี๊เข้ามายังชิงอาหารเหล่านั้น จึงเรียกว่า “ชิงเปรต”

การชิงเปรต ถือว่า เป็นมงคลแก่ผู้ชิง และเชื่อว่า ผู้ที่ชิงเปรต จะได้กุศลแรง เป็นสิริมงคลแก่ตุนเอง และครอบครัวอย่างยิ่ง บุตรหลานคนใดทิ้งได้ ถือว่าปู่ย่าตายายของคนนั้นตนนั้นได้รับส่วนนั้นด้วย และยังเชื่อว่า ถ้านำขามนมาที่ชิงได้เหล่านั้นไปห่วงในเรือกสวนไร่นา จะช่วยให้ผลผลิตอุดมสมบูรณ์ มีผลผลิตสูง

ยังมีร้านเปรต หรือ หลาเปรต อีกลักษณะหนึ่งที่มีลักษณะพิเศษ โดยใช้ต้นมาก หรือลำไผ่ตง หรือไม้หลานโอน (เหลาชะโอน) ยาวประมาณ ๗ เมตร เกลากอกแต่งพิวภายนอกให้เรียบ ใช้น้ำมันทาให้สีน เอาโคนเตาผิงดิน ที่ปลายเสาใช้ ไม้ทำแพงดิดไว้ ใต้แพงผูกเชือก ปลายเชือกผูกขัมต่าง ๆ ห้อยไว้ แล้วจัดให้บุตรหลานปีนเสาน้ำไปชิงขนมเหล่านั้น การปีนเสานั้นนี้ มักทำกันหลังจากเสร็จสิ้น การร่วมชิงกันที่ร้านเปรต หรือ หลาเปรต ที่จัดไว้ตามปกติทั่วไปแล้ว

ชิงเปรตที่ร้านเปรต หรือ หลาเปรต

ผู้ที่ชิงเปรต จะได้กุศลแรง เป็นสิริมงคลแก่ตุนเอง และครอบครัวอย่างยิ่ง

วันทำบุญเดือนสิงหาคม ได้รับความรู้จากการพิจารณาคุณว่า ขนมเดือนสิงหานิดต่างๆ ที่คนนำมาทำบุญถ้วนแต่มีความหมาย เป็นสัญลักษณ์แห่งความดีงาม ความสำนึกรักในคุณงามความดี ของผู้มีพระคุณทั้งสิ้น

พอง เป็นสัญลักษณ์แห่งเรื่อง เพื่อให้ปู่ ย่า ตา ยาย และบรรพบุรุษ ที่ล่วงลับ ใช้สำหรับข้ามหัวเมหาราดเพื่อสู่แดนสุคติ

ลา เป็นสัญลักษณ์แห่งเครื่องนุ่งห่ม เพื่อให้ปู่ ย่า ตา ยาย และบรรพบุรุษ ที่ล่วงลับ ใช้เป็นเตือผ้าภารณ์เครื่องนุ่งห่ม

ขนมบ้ำ เป็นสัญลักษณ์แห่งลูกศรบ้ำ เพื่อให้ปู่ ย่า ตา ยาย และบรรพบุรุษ ที่ล่วงลับ ใช้เป็นอุปกรณ์การละเล่นแห่งสะบ้ำ เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน

ขนมดีชำ เป็นสัญลักษณ์แห่งเงินตราเพื่อให้ปู่ ย่า ตา ยาย และบรรพบุรุษ ที่ล่วงลับ ใช้แทนเงินจับจ่ายใช้สอย

ขนมไก่ป่า เป็นสัญลักษณ์แห่งเครื่องนอน เพื่อให้ปู่ ย่า ตา ยาย และบรรพบุรุษ ที่ล่วงลับ ใช้แทนฟูกและหมอน

การจัดหมวดรูปแบบต่างๆ

ขนมเดือนสิงหามีที่ขาดไม่ได้สำหรับจัดลงในหมวด ในวันทำบุญเดือนสิงหานี้

ลา หรือขนมลา

พอง หรือขนมพอง

ขนมบ้ำ

ขนมดีชำ

ชนมไข่ปลาหรือชนมกง

นอกจากความรู้เกี่ยวกับสัญลักษณ์ของชนมเดือนสินดังกล่าวแล้ว พระท่านยังให้โอวาท เรื่องกฎแห่งกรรม ว่า “การทำดี ย่อมได้ดี การทำชั่ว ย่อมได้ชั่วตอบแทนแน่นอน อาจจะช้าหรือเร็ว” และพระท่านยังสาระยิ่งอีกด้วยว่า “ดี คือความสุขใจ สบายใจ อิ่มเอมใจ ชั่ว คือ ความทุกข์ใจ ความเครียดห่วงหงส์ ความกังวลใจ”

วันทำบุญวันนี้ข้าพเจ้ารู้สึกชื่นใจ สบายใจ ปลดปล่อยโล่งใจ อายุยืนใหม่หนอน ที่เขาเรียกว่า “อิ่มบุญ”
“ปีหน้า และปีต่อๆ ไป จะมาทำบุญเดือนสินและชิงเปรตอีก”ข้าพเจ้าคาดหวังไว้ในใจ
ถูกหลานเลือดเนื้อเชือกไปคนน Crowley ทุกคน นำจชาหาโอกาสกลับบ้านไป “ทำบุญเดือนสิน และชิงเปรตเดือนสิน”
 เพราะเชื่อว่า การชิงเปรต เป็นประเพณีอันดีงาม แสดงถึงความกตัญญูต่อบาทที่สอดคล้องกับพุทธศาสนา
 สุภาษิตที่ว่า “ความกตัญญูต่อบาท เป็นเครื่องหมายของคนดี”

เอกสารอ้างอิง

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช.พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ พุทธศักราช ๒๕๕๐ ฉบับเฉลิมพระเกียรติ
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ๘๐ พระราชกฤษฎา : มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช. มูลนิธิร่วมพัฒนาภาคใต้ และ^๑
สถาบันทักษิณคดีศึกษา, ๒๕๕๑

มูลนิธิสารานุกรมวัฒนธรรมไทย ธนาคารไทยพาณิชย์. สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคใต้ เล่ม ๓. กรุงเทพฯ :
สยามเพรส แม่นเนจเม้นท์ จำกัด, ๒๕๔๙.

มูลนิธิสารานุกรมวัฒนธรรมไทย ธนาคารไทยพาณิชย์. สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคใต้ เล่ม ๕. กรุงเทพฯ :
สยามเพรส แม่นเนจเม้นท์ จำกัด, ๒๕๔๙.

(ขอบขอบคุณ “ดิเรก สีแก้ว” เอื้อเฟื้อภาวด)

